

Arrest

nr. 327 311 van 27 mei 2025
in de zaak RvV X / XI

Inzake: 1. X
2. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. DESENFANS
Eugène Plaskysquare 92 – 94 / 2
1030 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die beiden verklaren van Colombiaanse nationaliteit te zijn, op 9 januari 2025 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 6 december 2024.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 maart 2025, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 april 2025.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken V. SERBRUYNS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat T. PARMENTIER *loco* advocaat C. DESENFANS.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Eerste verzoekende partij (hierna: verzoeker) en tweede verzoekende partij (hierna: verzoekster), partners, die beiden verklaren van Colombiaanse nationaliteit te zijn, komen volgens hun verklaringen België binnen op 27 maart 2024 en verzoeken beiden de volgende dag om internationale bescherming. Op 6 december 2024 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal), zowel ten aanzien van verzoekster als verzoeker, tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit zijn de thans bestreden beslissingen, die dezelfde dag aangetekend worden verzonden.

1.2. De bestreden beslissing, genomen ten aanzien van verzoeker, luidt als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen hebt u de Colombiaanse nationaliteit en bent u geboren op 11 juli 1989 in Cucuta, Norte de Santander, waar u uw hele leven gewoond hebt. In 2022 begon u een relatie met uw partner, I. M. P. M. (o.v.: x.xxx.xxx – CGVS: xxxxxxx). Op het moment dat u in Colombia met haar een relatie begon, had u al negen jaar een relatie met een andere vrouw genaamd J. F.

Nadat J. naar de VS was vertrokken om daar te werken, begon u op 5 augustus 2023 berichten te ontvangen van een vals Facebookprofiel. In de berichten stond dat u geld moest betalen, of de afzender(s) zou(den) J. op de hoogte brengen van uw relatie met I. M. aan de hand van foto's. Initieel hechtte u er weinig belang aan omdat u dacht dat een vriend een grap met u wilde uithalen. U kreeg echter te horen dat ze ook naar J. berichten stuurden en haar vroegen om te betalen in ruil voor foto's van u en I. M. J. betaalde 200.000 Colombiaanse pesos maar kreeg nooit foto's te zien en werd enkel naar nog meer geld gevraagd. Vervolgens begon u ook dreigberichten te ontvangen op uw Whatsapp-nummer. Daarin stond dat, als u niet zou betalen, heel uw familie, alsook uw collega's, op de hoogte zouden gebracht worden van uw relatie met I. M. Uw belagers stuurden ook dat ze wisten waar u woonde en werkte en waar uw ouders woonden, en dat u moest betalen opdat er niets ergs zou gebeuren met u, I. M., of uw familie. Rond oktober 2023 ontving I. M. bij haar thuis een brief van uw belagers, maar zij vertelde u niet over de inhoud van de brief. U bent daarop klacht gaan neerleggen bij de Fiscalia, maar daar is nooit iets mee gebeurd. Omdat u niet wilde dat J. verder zou worden lastiggevallen, beëindigde u rond eind december 2023 uw relatie met haar.

Omdat I. M. zich gezien de situatie niet meer veilig voelde, verliet zij begin januari 2024 samen met een vriendin van haar Colombia en verbleef ze een tijd in Malta. Op 7 maart nam u vanuit Colombia een vlucht naar Madrid, en van daaruit trok u na vijf dagen samen met I. M. naar Parijs per bus. Daar verkenden jullie gedurende enkele dagen de stad, waarna jullie naar Amsterdam trokken. Daar had een vriend u werk beloofd, maar dit werk bleek uiteindelijk niet beschikbaar te zijn wanneer jullie daar aankwamen. Ten slotte reisden jullie ongeveer twee weken later naar België en dienden jullie daar een verzoek om internationale bescherming in op 28 maart 2024.

In geval van terugkeer naar Colombia vreest u voor uw eigen leven, alsook dat van de mensen waarvan u houdt, ten aanzien van de personen die u via bericht bedreigden en afpersten.

Ter staving van jullie verzoek leggen u en uw partner volgende documenten neer: jullie internationaal paspoort; documenten met betrekking tot een klacht die W. G. neerlegde bij de Fiscalia; screenshots van Whatsapp- en Facebookberichten.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient door het Commissariaat-generaal (CGVS) te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals begrepen in de definitie van subsidiaire bescherming niet aannemelijk heeft gemaakt, en wel omwille van de volgende redenen:

Vooreerst moeten enkele opmerkingen worden gemaakt bij wat u en uw partner verklaren in verband met de brief die I. M. bij haar thuis zou ontvangen hebben vanwege jullie belagers. Volgende vaststellingen hieromtrent doen afbreuk aan de geloofwaardigheid van jullie relaas en jullie vermeende vrees:

- Er is een sterke tegenstrijdigheid tussen uw eigen verklaringen en die van uw partner wat betreft het moment dat zij de brief ontving. Zelf zegt u namelijk initieel meermaals dat I. M. de brief eind oktober of in november 2023 ontving (notities persoonlijk onderhoud CGVS W. G. d.d. 24 september 2024, p. 10, 13), terwijl zij zelf duidelijk verklaart dat dit in augustus 2023 was, waaraan ze toevoegt dat alles redelijk snel is gebeurd nadat u diezelfde maand voor het eerst berichten ontving (notities persoonlijk onderhoud CGVS I. M. d.d. 24 september 2024, p. 9). Dit is dus een aanzienlijk verschil tussen jullie verklaringen.

- Gewezen op bovenstaande tegenstrijdigheid, zegt u dat u slecht bent met data en dat het kan zijn dat u verkeerd bent. U voegt daaraan toe dat J. eind oktober 2023 terugkeerde uit de VS en dat I. M. dus de brief moet ontvangen hebben in oktober of september (CGVS, p. 17). Het is echter bevreemdend dat u eerst meermaals duidelijk aangeeft dat I. M. de brief eind oktober of in november ontving, en daarna dus verklaart dat het in september zou kunnen geweest zijn. Gezien het belang van deze gebeurtenis in het kader van uw vertrek uit Colombia, samen met het feit dat uw aangepaste verklaring toch aanzienlijk verschilt van uw initiële verklaring, kan dit niet overtuigen. Hoe dan ook vallen geen van uw verklaringen enigszins te verenigen met die van I. M., aangezien zij, eveneens gewezen op bovenstaande tegenstrijdigheid, nogmaals uitdrukkelijk bevestigt dat alles in augustus is gebeurd (CGVS I. M., p. 12).

- Verder zijn jullie verklaringen over de brieven strijdig. Wanneer u uitdrukkelijk gevraagd wordt om meer te vertellen over de brief die I. M. ontving, antwoordt u dat zij een heel nerveus en impulsief persoon is en dat ze, nadat u haar vroeg wat er in de brief stond, enkel zei dat ze de brief wilde verbranden of weggooien en hem vervolgens daadwerkelijk weggooide (CGVS, p. 16). I. M. zelf geeft tijdens haar persoonlijk onderhoud aan dat zij in de brief persoonlijk werd bedreigd door jullie belagers (CGVS I. M., p. 9, 10). Zij verklaart initieel dat ze de brief aan u heeft getoond nadat ze hem had ontvangen, maar dat zij niet weet hoe u daarop hebt geantwoord en dat ze zelfs denkt dat u er niet op heeft geantwoord (CGVS I. M., p. 9-10). Later in haar persoonlijk onderhoud verklaart zij echter, in tegenstelling tot wat ze daarvoor zei, dat ze de brief niet aan u heeft getoond en u enkel gezegd heeft dat ze een dreigbrief had ontvangen (CGVS I. M., p. 12). Hoe het ook zij; het feit dat u zelf niks over de inhoud van de brief weet te vertellen tijdens uw persoonlijk onderhoud - terwijl de brief een belangrijk element in jullie vluchtrelaas vormt - ondermijnt de geloofwaardigheid van jullie vluchtrelaas. Er zou immers van u en uw partner mogen worden verwacht dat jullie elkaar over dergelijke belangrijke elementen grondig informeren vooraleer te beslissen Colombia te ontvluchten.

- Ten slotte dient omtrent deze brief die I. M. zou ontvangen hebben te worden vastgesteld dat noch u, noch uw partner tijdens jullie eerste interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) deze brief vermeld heeft (Vragenlijst CGVS ingevuld bij de DVZ d.d. 8 april 2024, W. G., vraag 5; Vragenlijst CGVS ingevuld bij de DVZ d.d. 8 april 2024, I. M., vraag 5). Zelf vermeldt u enkel dat er een papier werd achtergelaten op de plaats waar u werkte, maar dus niet dat I. M. een brief ontving. Gewezen op het feit dat jullie nalieten deze brief te vermelden bij de DVZ, verklaart u louter dat dat iets is wat uw partner moet zeggen en dat dat een snel gehoor was waar u niet dieper op uw problemen kon ingaan (CGVS, p. 17-18). Uw partner reageert hierop slechts dat zij dat niet meer goed weet (CGVS I. M., p. 12). Geen van jullie beide kan wat dit betreft overtuigen, omwille van het belang van deze brief als element in jullie vluchtrelaas zoals verteld op het CGVS.

Verder doen volgende vaststellingen omtrent de gedragingen van u en uw partner, zoals jullie ze beschrijven, onherstelbaar afbreuk aan jullie vermeende vrees voor vervolging in Colombia:

- Nadat jullie Colombia hadden verlaten - wat in het geval van I. M. op 3 januari 2024 was en in uw geval op 7 maart 2024, volgens jullie paspoorten - maakten jullie enkele tussenstops met toeristische doeleinden en gingen jullie niet dringend op zoek naar internationale bescherming. Uw partner verbleef eerst een tijd in Madrid en ging vervolgens op vakantie naar Malta (CGVS I. M., p. 7). Nadat u zelf in Madrid aankwam, verbleven jullie samen eerst vijf dagen in een hotel, omdat u dit al betaald had (CGVS, p. 8). Vervolgens trokken jullie voor enkele dagen naar Parijs om daar de stad te verkennen (CGVS, p. 9; CGVS I. M., p. 7-8). Daarna verbleven jullie nog een periode in Amsterdam, omdat een vriend u had gezegd dat hij daar werk voor u had, wat uiteindelijk niet bleek te kloppen (CGVS, p. 9; CGVS I. M., p. 8). Vooraleer jullie op 28 maart 2024 een verzoek om internationale bescherming in België indienden, bezochten jullie dus meerdere steden in verschillende landen zonder in één van die landen internationale bescherming aan te vragen. Dit getuigt uiteraard geenszins van een diepe vrees voor vervolging of voor terugkeer naar Colombia, gezien jullie zonder internationale bescherming aan te vragen er niet zeker van konden worden dat jullie langdurig verblijfsrecht zouden krijgen in één van de landen waarin jullie verbleven.

- Zelf verbleef u, nadat uw partner was vertrokken, nog ongeveer twee maanden in Colombia bij uw ouders (CGVS, p. 18), in Cucuta (CGVS, p. 4, 6). U verklaart dat u dit deed, simpelweg omdat het geld er niet was om te vertrekken (CGVS, p. 18). Dit kan echter niet overtuigen, gezien u doorheen uw persoonlijk onderhoud een context schetst waarin u in Colombia verschillende opties had om aan de nodige middelen te komen zodat u het land kon verlaten. Zo geeft u bijvoorbeeld aan dat uw vader een eigen veiligheidszaak heeft (CGVS, p. 6). U stelt ook uitdrukkelijk dat uw ouders het op economisch vlak goed stellen en dat ze niks tekort komen (CGVS, p. 6). Bovendien schetst u dat uw belagers meenden te weten dat uw ouders veel geld hadden (CGVS, p. 10, 12, 13). Er mag dus redelijkerwijs verwacht worden dat u, indien u in Colombia een diepe vrees koesterde voor uw leven, bij uw ouders financiële hulp zou gezocht hebben, zeker gezien u de laatste maanden voor uw vertrek uit Colombia bij hen woonde (CGVS, p. 4, 18). Daarnaast geeft u ook aan

dat u bepaalde waardevolle voorwerpen in uw bezit had, zoals een nieuwe gsm of een merkhorloge (CGVS, p. 16). U meent dat dit één van de redenen was dat uw belagers het op u gemunt hadden. U verklaart hierover: "Dus ik denk dat het om jaloezie ging, dat mensen dat zagen en jaloers waren dat ik dat wel had" (CGVS, p. 16). Ook dit doet vermoeden dat de economische en financiële situatie van u en uw nabije omgeving voldoende gunstig was om aan de nodige middelen te kunnen komen om snel Colombia te verlaten indien u werkelijk een reële vrees voor uw veiligheid had. Het gegeven dat u nadat uw partner vertrok, toch nog twee maand in Colombia bleef, getuigt niet van een diepe vrees voor vervolging.

Vervolgens moet ook op enkele duidelijke onverenigbaarheden worden gewezen tussen uw verklaringen op uw eerste interview bij de DVZ en uw persoonlijk onderhoud op het CGVS. Deze onverenigbaarheden doen opnieuw afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw relaas en uw vermeende vrees:

- Bij de DVZ gaf u op de vraag "Hoeveel keer werd u in totaal bedreigd?" als antwoord: "Twee keer" (Vragenlijst CGVS ingevuld bij de DVZ d.d. 8 april 2024, W. G., vraag 5). Op het CGVS antwoordt u op diezelfde vraag, na hardop na te denken: "Vijf keer" (CGVS, p. 14). Dit is een opmerkelijke tegenstrijdigheid.
- Bij de DVZ verklaarde u, gevraagd wanneer de bedreigingen begonnen zijn, dat dit rond april 2023 was (Vragenlijst CGVS ingevuld bij de DVZ d.d. 8 april 2024, W. G., vraag 5). Tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS daarentegen, verklaart u duidelijk dat dit in augustus was (CGVS, p. 10, 13). Dit is een aanzienlijk verschil. Gewezen op deze tegenstrijdigheid, verwijst u naar een schermafbeelding waaruit u kon afleiden dat de bedreigingen in augustus begonnen. U verklaart dat u voor uw interview bij de DVZ niet wist dat u die schermafbeelding nog had staan (CGVS, p. 17). Dit kan echter niet overtuigen. Ook zonder de schermafbeelding mag redelijkerwijs van u worden verwacht dat u bij benadering kan aangeven wanneer de bedreigingen begonnen. Toen u uw verklaringen bij de DVZ aflegde in april 2024, was augustus 2023 immers nog niet heel lang voordien. Het is vreemd dat u toen zou stellen dat de bedreigingen een jaar voordien kwamen – april 2023 - als het eigenlijk een stuk recenter was.

Terzijde moet worden opgemerkt dat zowel u als uw partner doorheen jullie persoonlijk onderhoud herhaaldelijk aangaven dat jullie vermoeden dat het (één van jullie) vrienden, burens of kennissen (was)waren door wie jullie belaagd werden (CGVS, p. 10, 14; CGVS I. M., p. 9). Gevraagd waarom mensen die jullie goed kennen jullie iets zouden willen aandoen, verwijst u naar de reeds genoemde jaloezie die zij tegenover u zouden kunnen hebben vanwege uw vermeende economische situatie (CGVS, p. 16), terwijl I. M. antwoordt dat zij dit niet weet (CGVS I. M., p. 11). Hoe dan ook is het uitermate vreemd dat jullie enerzijds zouden vermoeden dat het een dichte kennis of een verwant is die jullie probeert af te persen en dus geen bende of criminele organisatie, en anderzijds zouden denken dat er een dermate groot risico voor jullie veiligheid uitgaat van deze persoon dat jullie je gedwongen voelen jullie land te ontvluchten.

De documenten die u en uw partner neerleggen, vermogen niet om bovenstaande vaststellingen en conclusies om te buigen:

- Jullie paspoorten tonen louter jullie identiteit aan, dewelke het CGVS niet in twijfel trekt.
- Wat betreft de screenshots van de Whatsapp- en Facebookberichten moet worden opgemerkt dat u tijdens uw persoonlijk onderhoud verklaart dat u slechts één dergelijke foto heeft bewaard en de rest heeft verwijderd omdat u niet had gedacht dat u ze opnieuw nodig zou hebben (CGVS, p. 12). Ook uw partner verklaart dat ze de berichten die ze kreeg heeft verwijderd (CGVS I. M., p. 8). In het licht van deze verklaringen is het bevreemdend dat jullie na jullie persoonlijk onderhoud toch een reeks van meer dan twintig screenshots van de berichten die jullie zouden gekregen hebben neerleggen, om jullie relaas te ondersteunen. Daarnaast is het voor het CGVS onmogelijk om met zekerheid te bepalen wie de werkelijke afzender van de berichten was, naar wie ze verstuurd zijn en in welke context ze verstuurd zijn. Hoe dan ook kan het CGVS slechts waarde toekennen aan dergelijk bewijsmateriaal in de mate dat het kadert binnen een aannemelijk en overtuigend vluchtrelaas, waar in jullie geval geen sprake van is omwille van bovenstaande vaststellingen.
- Ook aan de documenten met betrekking tot de klacht die u neerlegde bij de Fiscalia kan het CGVS weinig waardehechten. De klacht is immers louter gebaseerd op uw eigen verklaringen en vormt niet het voorwerp van een politioneel of gerechtelijk onderzoek. U geeft immers zelf ook aan dat er nooit een onderzoek kwam (CGVS, p. 10-11, 14). Bovendien dient te worden opgemerkt dat u in uw verklaringen aan de Fiscalia die in de documenten te lezen zijn, niet schetst dat u en uw nabije omgeving bedreigd werden, maar enkel dat u werd afgeperst met vermeende foto's waarop te zien zou zijn dat u J. bedroog. U vermeldt in deze verklaringen ook opnieuw geen brief die I. M. zou ontvangen hebben (zie vertaling documenten). Deze verklaringen liggen dus niet in lijn met uw verklaringen op het CGVS en doen bijgevolg verder afbreuk aan de

geloofwaardigheid van uw relaas, alsook aan de waarde van deze documenten. Bovendien is het opmerkelijk dat u, afgaande op dit document, minstens beschikte over twee telefoonnummers en een account op sociale media waarmee u zou zijn afgeperst, maar dat u die klaarblijkelijk niet met de politie deelde toen u deze klacht registreerde want die worden nergens vermeld.

De som van voorgaande vaststellingen maakt dat de status van vluchteling u niet kan worden toegekend, evenmin die van subsidiair beschermde in de zin van artikel 48/4, §2, a) of b) van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de veiligheidssituatie in Colombia het afgelopen decennium opmerkelijk verbeterd is. De veiligheidspolitiek die gevoerd werd door president Uribe en voortgezet werd door president Santos heeft zijn vruchten afgeworpen. Colombia werd een veiliger land. De rebellengroeperingen (FARC-EP en ELN) werden naar de rurale gebieden in de periferie van Colombia verdreven en de paramilitairen werden ontwapend. Op 30 november 2016 werd het vredesakkoord dat werd afgesloten met de FARC-EP geratificeerd door het Colombiaanse congres. Dit vredesbestand had een spectaculaire daling van het geweld gericht tegen burgers tot gevolg. Het aantal burgerslachtoffers bereikte eind 2016 het laagste niveau in 42 jaar en tot op heden wordt er nog steeds vooruitgang geboekt wat betreft de implementatie van dit vredesakkoord.

Ondanks het vredesakkoord en de sterke daling van het geweld bleef het intern gewapend conflict onder president Duque (2018-2022) in bepaalde regio's voortduren. Zo blijkt uit de beschikbare informatie dat de gebieden die voorheen aan het FARC-EP toebehoorden ingepalmd worden door andere groeperingen, zoals het ELN, dissidenten van de FARC-EP, maar ook door de georganiseerde misdaad. Ook de activiteiten van de opvolgers van de paramilitaire groeperingen zouden sinds de ondertekening van het vredesakkoord opnieuw uitgebreid zijn. Sinds 2020 is er een toename in de versnippering van gewapende groeperingen en georganiseerde misdaadgroepen. Hierdoor komt het vaker tot conflicten tussen deze verschillende groepen die meer territoriale controle over strategische gebieden willen. De pandemie heeft deze situatie nog verder versterkt.

In augustus 2022 kwam de linkse president Gustavo Petro aan de macht. Hij beloofde sterk in te zetten op de uitvoering van het vredesakkoord en nieuwe vredesonderhandelingen op te starten met alle gewapende groeperingen. Op 30 augustus 2022 diende hij zijn Paz Total (Totale Vrede) in bij het Congres. Het doel ervan is om via het onderhandelen van gelijktijdige wapenstilstanden met verschillende gewapende en criminele groeperingen, en vervolgens via het verlenen van gerechtelijke amnestie en andere voordelen, een permanente ontwapening en een verbetering van de veiligheidssituatie in Colombia te bekomen. Dit werd goedgekeurd door het Congres. Eind 2022 startten de onderhandelingen met acht verschillende soorten gewapende groeperingen. Het gaat allereerst om de twee rebellengroeperingen, het ELN en de EMC. Daarnaast vatte de regering gesprekken aan met de andere gewapende groeperingen zoals onder meer de Clan del Golfo. Met het ELN bereikten de Colombiaanse autoriteiten in 2023 de meeste vooruitgang.

Zowel uit de "UNHCR International Protection Considerations with Regard to People Fleeing Colombia" van augustus 2023, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/64cb691c4.html> als uit de COI Focus Colombia: veiligheidssituatie van 20 november 2023, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_colombia_veiligheidssituatie_20231120.pdf of <https://www.cgvs.be/nl> als uit de EUAA: Colombia Country Focus van december 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_12_EUAA_COI_Report_Colombia_Country_focus.pdf blijkt duidelijk dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld in Colombia regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren de veiligheidssituatie in Colombia. Uit de beschikbare informatie blijkt dat slechts een beperkt aantal departementen te kampen heeft met een gewapend conflict.

Zo is er sprake van gewapend conflict tussen de verschillende rebellengroeperingen en de opvolgers van de paramilitaire groeperingen onderling en in mindere mate ook met de Colombiaanse autoriteiten. Deze verschillende gewapende conflicten concentreren zich op het **platteland** en in afgelegen rurale gebieden in Norte de Santander, Arauca, Antioquia, Cauca, Nariño, Chocó, Putumayo, Valle del Cauca en Caquetà. Het bestaan van een gewapend conflict in deze departementen brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade ten gevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich

mee. De geconsulteerde bronnen spreken van een beperkt aantal burgerslachtoffers ten gevolge van willekeurig geweld in deze regio's.

De situatie in deze departementen wordt vaak gekenmerkt door gevechten tussen gewapende groeperingen onderling en confrontaties tussen overheidsstroepen en gewapende groeperingen alsook gewelddadige incidenten zoals doelgerichte moorden, bedreigingen, bloedbaden (massacres) en het gebruik van landmijnen. De bevolking wordt hierdoor blootgesteld aan geweld, afpersing, restricties van de bewegingsvrijheid, gedwongen rekrutering, confinement en illegale activiteiten. Het geweld zorgt ook voor een groot aantal intern ontheemden. Er is een toename van zowel territoriale als sociale controle van de niet-statelijke gewapende groeperingen over bepaalde gebieden hetgeen het directe gevolg is van een afwezigheid van de staat in deze delen van het land. Echter, uit de geraadpleegde bronnen blijkt evenzeer dat de toename van controle en het daarmee gepaard gaande geweld, in de vorm van bloedbaden ('massacres'), moorden en aanvallen op sociale leiders en mensenrechtenactivisten, voornamelijk doelgericht is hetgeen geen uitstaans heeft met artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Ook **gemeenrechtelijke criminaliteit**, zoals afpersing, komt voor. Dit gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Hoewel een aantal stedelijke gebieden of gemeentelijke hoofdsteden van bovenstaande departementen beïnvloed worden door bovengenoemd geweld, blijkt uit de beschikbare informatie niet dat er in de (groot)steden en overige regio's van Colombia sprake is van een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Het geweld aldaar wordt voornamelijk gepleegd in het kader van illegale praktijken en criminele (economische) activiteiten, waaronder interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, ontvoeringen, drugshandel en afpersingen. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Colombia is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Het CGVS erkent dat de situatie in Colombia problematisch is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie van de verzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. De Commissarisgeneraal beschikt echter over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na een grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Colombia een reëel risico lopen om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Volledigheidshalve dient te worden opgemerkt dat het CGVS ook in hoofde van uw partner een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus heeft genomen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.
(...)"

1.3. De bestreden beslissing, genomen ten aanzien van verzoekster, luidt als volgt:

"(...)"

A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen hebt u de Colombiaanse nationaliteit en bent u geboren op 24 oktober 1999 in Cucuta, Norte de Santander. U hebt uw hele leven in Cucuta gewoond. U hebt ondertussen ongeveer drie jaar een relatie met W. G. V. C. (o.v.: x.xxx.xxx – CGVS: xx/xxxxx). Voor uw partner met u een relatie begon, was hij samen met een vrouw genaamd J.

In augustus 2023 kreeg uw partner berichten via Facebook en Whatsapp waarin hij werd afgeperst en er geld van hem werd geëist. De personen die hem die berichten stuurden, dreigden ermee zijn relatie met u bekend te maken aan zijn toenmalige partner, J. Diezelfde maand kreeg ook u berichten via Facebook van een profiel

dat u niet kende. In de berichten stond dat u zich niet mocht laten zien op straat omdat er anders iets zou kunnen gebeuren. Een paar dagen nadat u die berichten kreeg, ontving u ook een brief op het adres waar u woonde, namelijk het huis van uw broer. In de brief werd u bedreigd omwille van het feit dat uw partner niet had betaald. U vertelde aan uw partner dat u zich niet veilig voelde en jullie hadden het erover om het land te verlaten. Er zou rond die periode een vriendin van u naar Spanje vertrekken om daar te gaan werken. U regelde met deze vriendin dat u met haar mee zou kunnen naar Spanje, en op 3 januari 2024 verliet u Colombia met een vlucht naar Madrid. U ging in de maanden nadien ook voor een tijdje naar Malta op vakantie samen met uw vriendin. Begin maart 2024 is uw partner vervolgens ook naar Madrid gekomen, waarna jullie van daaruit voor enkele dagen naar Parijs trokken om de stad te leren kennen. Vervolgens gingen jullie naar Amsterdam omdat uw partner daar een job was beloofd door een vriend, maar deze job bleek uiteindelijk niet meer beschikbaar te zijn. Ten slotte trokken jullie naar België, waar jullie een verzoek om internationale bescherming indienden op 28 maart 2024.

In geval van terugkeer naar Colombia vreest u voor uw leven ten aanzien van de personen die u en uw partner belaagd hebben via de berichten en brief.

Ter staving van jullie verzoek leggen u en uw partner volgende documenten neer: jullie internationaal paspoort; documenten met betrekking tot een klacht die W. G. neerlegde bij de Fiscalía; screenshots van Whatsapp- en Facebookberichten.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden vastgesteld dat uw verzoek om internationale bescherming steunt op de deze vluchtmotieven als die van uw partner, W. G. V. C.. U haalt geen bijkomende incidenten of problemen aan. In hoofde van uw partner werd besloten tot een weigering van de vluchtelingenstatus en een weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Hij slaagde er namelijk niet in een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, a) of b) van de Vreemdelingenwet, aannemelijk te maken. Aangezien u zich volledig beroept op de door uw partner aangehaalde vluchtmotieven, kan ook ten aanzien van u niet gesteld worden dat u uw land van herkomst heeft verlaten uit een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, a) of b) van de Vreemdelingenwet. Wat het verzoek om internationale bescherming van uw partner betreft, concludeerde het Commissariaat-generaal het volgende met betrekking tot de vluchtelingenstatus, alsook de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, §2, a) of b) van de Vreemdelingenwet:

[...]

De som van voorgaande vaststellingen maakt dat de status van vluchteling u niet kan worden toegekend, evenmin die van subsidiair beschermde in de zin van artikel 48/4, §2, a) of b) van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de veiligheidssituatie in Colombia het afgelopen decennium opmerkelijk verbeterd is. De veiligheidspolitiek die gevoerd werd door president Uribe en voortgezet werd door president Santos heeft zijn vruchten afgeworpen. Colombia werd een veiliger land. De rebellengroeperingen (FARC-EP en ELN) werden naar de rurale gebieden in de periferie van Colombia verdreven en de paramilitairen werden ontwapend. Op 30 november 2016 werd het vredesakkoord dat werd afgesloten met de FARC-EP geratificeerd door het Colombiaanse congres. Dit vredesbestand had een spectaculaire daling van het geweld gericht tegen burgers tot gevolg. Het aantal burgerslachtoffers bereikte

eind 2016 het laagste niveau in 42 jaar en tot op heden wordt er nog steeds vooruitgang geboekt wat betreft de implementatie van dit vredesakkoord.

Ondanks het vredesakkoord en de sterke daling van het geweld bleef het intern gewapend conflict onder president Duque (2018-2022) in bepaalde regio's voortduren. Zo blijkt uit de beschikbare informatie dat de gebieden die voorheen aan het FARC-EP toebehoorden ingepalmd worden door andere groeperingen, zoals het ELN, dissidenten van de FARC-EP, maar ook door de georganiseerde misdaad. Ook de activiteiten van de opvolgers van de paramilitaire groeperingen zouden sinds de ondertekening van het vredesakkoord opnieuw uitgebreid zijn. Sinds 2020 is er een toename in de versnippering van gewapende groeperingen en georganiseerde misdaadgroepen. Hierdoor komt het vaker tot conflicten tussen deze verschillende groepen die meer territoriale controle over strategische gebieden willen. De pandemie heeft deze situatie nog verder versterkt.

In augustus 2022 kwam de linkse president Gustavo Petro aan de macht. Hij beloofde sterk in te zetten op de uitvoering van het vredesakkoord en nieuwe vredesonderhandelingen op te starten met alle gewapende groeperingen. Op 30 augustus 2022 diende hij zijn Paz Total (Totale Vrede) in bij het Congres. Het doel ervan is om via het onderhandelen van gelijktijdige wapenstilstanden met verschillende gewapende en criminele groeperingen, en vervolgens via het verlenen van gerechtelijke amnestie en andere voordelen, een permanente ontwapening en een verbetering van de veiligheidssituatie in Colombia te bekomen. Dit werd goedgekeurd door het Congres. Eind 2022 startten de onderhandelingen met acht verschillende soorten gewapende groeperingen. Het gaat allereerst om de twee rebellengroeperingen, het ELN en de EMC. Daarnaast vatte de regering gesprekken aan met de andere gewapende groeperingen zoals onder meer de Clan del Golfo. Met het ELN bereikten de Colombiaanse autoriteiten in 2023 de meeste vooruitgang.

Zowel uit de "UNHCR International Protection Considerations with Regard to People Fleeing Colombia" van augustus 2023, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/64cb691c4.html> als uit de COI Focus Colombia: veiligheidssituatie van 20 november 2023, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_colombia_veiligheidssituatie_20231120.pdf of <https://www.cgvs.be/nl> als uit de EUAA: Colombia Country Focus van december 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_12_EUAA_COI_Report_Colombia_Country_focus.pdf blijkt duidelijk dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld in Colombia regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren de veiligheidssituatie in Colombia. Uit de beschikbare informatie blijkt dat slechts een beperkt aantal departementen te kampen heeft met een gewapend conflict.

Zo is er sprake van gewapend conflict tussen de verschillende rebellengroeperingen en de opvolgers van de paramilitaire groeperingen onderling en in mindere mate ook met de Colombiaanse autoriteiten. Deze verschillende gewapende conflicten concentreren zich op het **platteland** en in afgelegen rurale gebieden in Norte de Santander, Arauca, Antioquia, Cauca, Nariño, Chocó, Putumayo, Valle del Cauca en Caquetà. Het bestaan van een gewapend conflict in deze departementen brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade ten gevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee. De geconsulteerde bronnen spreken van een beperkt aantal burgerslachtoffers ten gevolge van willekeurig geweld in deze regio's.

De situatie in deze departementen wordt vaak gekenmerkt door gevechten tussen gewapende groeperingen onderling en confrontaties tussen overheidstroepen en gewapende groeperingen alsook gewelddadige incidenten zoals doelgerichte moorden, bedreigingen, bloedbaden (massacres) en het gebruik van landmijnen. De bevolking wordt hierdoor blootgesteld aan geweld, afpersing, restricties van de bewegingsvrijheid, gedwongen rekrutering, confinement en illegale activiteiten. Het geweld zorgt ook voor een groot aantal intern ontheemden. Er is een toename van zowel territoriale als sociale controle van de niet-statelijke gewapende groeperingen over bepaalde gebieden hetgeen het directe gevolg is van een afwezigheid van de staat in deze delen van het land. Echter, uit de geraadpleegde bronnen blijkt evenzeer dat de toename van controle en het daarmee gepaard gaande geweld, in de vorm van bloedbaden ('massacres'), moorden en aanvallen op sociale leiders en mensenrechtenactivisten, voornamelijk doelgericht is hetgeen geen uitstaans heeft met artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Ook **gemeenrechtelijke criminaliteit**, zoals afpersing, komt voor. Dit gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Hoewel een aantal stedelijke gebieden of gemeentelijke hoofdsteden van bovenstaande departementen beïnvloed worden door bovengenoemd geweld, blijkt uit de beschikbare informatie niet dat er in de (groot)steden en overige regio's van Colombia sprake is van een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met

gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Het geweld aldaar wordt voornamelijk gepleegd in het kader van illegale praktijken en criminele (economische) activiteiten, waaronder interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, ontvoeringen, drugshandel en afpersingen. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Colombia is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Het CGVS erkent dat de situatie in Colombia problematisch is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie van de verzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. De Commissarisgeneraal beschikt echter over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na een grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Colombia een reëel risico lopen om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

C. Conclusie

*Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”
(...)”*

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

2.1.1. In een eerste middel beroepen verzoekers zich op de schending van artikel 1, A, (2), van het Internationaal Verdrag betreffende de Status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: het Verdrag van Genève), van de artikelen 2 en 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de artikelen 48, 48/2, 48/3, 48/4, 48/5 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van het redelijkheidsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoekers gaan vooreerst in op hun vermeende nood aan de vluchtelingenstatus en stellen zij dat zij ernstige bedreigingen hebben ondergaan in hun land van herkomst, dat zij Colombia ontvlucht zijn vanwege problemen met criminele groeperingen, hetgeen zij ook verklaarden tijdens hun persoonlijke onderhoud, dat zij klacht indienden tegen hun vervolgers maar dit niet tot concrete resultaten heeft geleid en dat zij ook besloten Colombia te ontvluchten vanwege de algemene veiligheidssituatie en het gebrek aan bescherming door de Colombiaanse autoriteiten. Zij zijn van mening dat, gezien de huidige context in Colombia, hun verklaringen niet enkel coherent, maar ook plausibel zijn. In dit kader verwijzen zij naar algemene informatie van EUAA en stellen zij dat hieruit blijkt dat gewapende groeperingen in Colombia regels opleggen en niet aarzelen om de Colombiaanse bevolking zonder reden af te persen en aan te vallen en dat moorden op burgers heel gewoon zijn in Colombia. Onder verwijzing naar dezelfde informatie van EUAA menen zij tevens dat zij geen bescherming kunnen verkrijgen van de Colombiaanse autoriteiten. Zij besluiten dat zij *prima facie* een nood aan internationale bescherming hebben. Vervolgens geven zij een theoretische toelichting aangaande het voordeel van de twijfel en menen zij dat dit hen dient te worden toegekend.

Vervolgens gaan verzoekers in op hun eventuele nood aan de subsidiaire beschermingsstatus en geven zij een theoretische toelichting hieromtrent, alsook betreffende de artikelen 2 en 3 van het EVRM. Aangaande de veiligheidssituatie in Colombia betogen zij, onder verwijzing naar algemene informatie - zijnde de COI Focus “Colombia: veiligheidssituatie” van 20 november 2023 en een rapport van *Human Rights Watch* en van *USDOS* -, onder meer dat er sprake is van “ten minste vijf binnenlandse gewapende conflicten”, dat er sinds “vijf decennia” sprake is van een “gewapend conflict” en van “andere vormen van geweld” in Colombia en dat het aantal veiligheidsincidenten sterk is gestegen in vergelijking met voorgaande jaren. Zij benadrukken dat dit door de commissaris-generaal niet betwist wordt. Waar de commissaris-generaal in de bestreden beslissingen stelt dat dit gewapend conflict zich beperkt tot bepaalde gebieden, voeren verzoekers aan dat de veiligheidssituatie in meerdere regio's in Colombia erg problematisch is. Verzoekers besluiten dat Colombia geen veilig land is en dat “burgers getroffen zijn door het geweld tussen de groeperingen en de overheden, en dat het geweld als willekeurig kan dus worden beoordeeld”. Onder verwijzing naar informatie

van *Amnesty International* stellen verzoekers dat er zich in hun land van herkomst ernstige mensenrechtenschendingen voordoen. Als gevolg van deze onveilige situatie zijn afpersing, moorden en ontvoeringen gewoon geworden, wat door de commissaris-generaal niet wordt betwist, zo stellen verzoekers. Zij verwijzen naar informatie van onder andere *OSAR* en *Human Rights Watch* en stellen dat de overheden niet alleen geen effectieve bescherming bieden, maar zich ook zelf schuldig maken aan ernstige mensenrechtenschendingen. Een analyse van de veiligheidssituatie in Colombia leidt volgens verzoekers tot de conclusie dat zij bij terugkeer louter door hun aanwezigheid aldaar een reëel risico lopen op een ernstige bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een binnenlands of gewapend conflict. De aard van het geweld betekent immers dat iedereen er op elk moment aan kan worden blootgesteld. Zij merken in dit verband nog op dat er delen van het land zijn waar het onmogelijk is om zich er te vestigen, wegens het voortdurende conflict en de moeilijke economische situatie, die nog verslechterd is met de Covid-crisis. Zij zijn van mening dat een grondigere analyse, op basis van objectieve informatie, van hun mogelijkheden om zich in Colombia te kunnen vestigen nodig was.

2.1.2. In een tweede middel beroepen verzoekers zich op de schending van de artikelen 1, 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 48/6, § 5 en 62 van de Vreemdelingenwet, van artikel 17 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: het koninklijk besluit van 11 juli 2003) en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoekers betogen dat “*de grieven van de verwerende partij die uitgelegd zijn om de toekenning van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire bescherming status te weigeren*”, onvoldoende en niet draagkrachtig zijn. Zij zijn van mening dat de verwerende partij geen grondig onderzoek van de feiten heeft verricht, dat zij de voor de beoordeling noodzakelijke informatie niet heeft verzameld en niet alle elementen in het dossier in aanmerking heeft genomen. Te dezen geven zij nog een theoretische uiteenzetting inzake de beoordeling van verzoeken om internationale bescherming. Vervolgens gaan zij in op de geloofwaardigheid van hun relaas. In deze betogen zij dat de tegenstrijdigheden inzake de dreigbrief die verzoekster ontving verklaard kunnen worden door “*een misverstand van de feiten*” en de traumatische context waarin deze gebeurtenissen zich hebben afgespeeld. Zij verduidelijken dat verzoeker verklaarde voor het eerst bedreigd te zijn geweest in augustus 2023 en dat het pas enkele maanden na deze eerste bedreiging was dat verzoekster op haar beurt een dreigbrief ontving, hetgeen blijkt uit de door hen aangehaalde passage van de notities van zijn persoonlijk onderhoud. Voorts opperen verzoekers dat het belangrijk is te benadrukken dat de bedreigingen plaatsvonden in een bijzonder zware context, met name in Colombia waar de invloed van criminele groepen bekend is. Volgens hen veroorzaakt de reële dreiging van represailles door deze organisaties een aanzienlijke psychologische druk en kunnen dit soort ervaringen trauma-gerelateerde geheugenproblemen veroorzaken. Verzoekers voegen hieraan toe dat verzoekster aanvankelijk verklaarde dat zij de brief aan haar partner toonde, maar dat zij haar verklaring onmiddellijk corrigeerde. Zij verduidelijken dat verzoekster mondeling over de brief sprak met verzoeker, zonder deze te laten zien. Waar hen in de bestreden beslissingen wordt verweten dat zij over deze brief geen melding maakten bij de Dienst Vreemdelingenzaken, wijzen verzoekers op de omstandigheden waaronder deze verhoren plaatsvonden. Zo stellen zij dat verzoekers onder druk worden gezet om niet in detail te treden en de feiten kort samen te vatten, dat zij aldaar niet worden bijgestaan door een advocaat, dat het er lawaaiër is met veel mensen in hetzelfde bureau, dat verzoekers soms de gelegenheid niet krijgen hun verklaringen te herlezen, zij soms niet worden gewezen op het belang dit te doen, alsook op het belang aandachtig te zijn voor wat er in de vragenlijst staat en het belang alle relevante aspecten van hun verzoek beknopt weer te geven, en zij soms worden gedwongen te ondertekenen zonder de vragenlijst nog eens te kunnen lezen of zonder dat een tolk dit nog eens voorleest. Hierdoor melden veel verzoekers om internationale bescherming, aldus verzoekers, fouten met betrekking tot de inhoud van de vragenlijst pas later, met name tijdens het persoonlijk onderhoud bij het commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het commissariaat-generaal) op. Verzoekers blijven dan ook volharden in de verklaringen die zij aflegden bij het commissariaat-generaal. Verder benadrukken verzoekers dat de verwerende partij de realiteit van hun problemen niet in twijfel trekt, maar deze enkel minimaliseert door te wijzen op de geringe intensiteit van de bedreigingen en problemen. Verzoekers volharden dat zij een gegronde vrees voor vervolging hebben of minstens een reëel risico op het lijden van ernstige schade lopen. Tevens wijzen zij op artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet, dat volgens hen van toepassing is daar zij in het verleden reeds bedreigd werden. Dit wordt, aldus verzoekers, onderschreven door het feit dat verzoeker een klacht heeft ingediend bij de *Fiscalia* en het bewijsmateriaal dat zij voorlegden van de bedreigingen die zij ontvingen via sociale media, dewelke door de verwerende partij niet wordt weerlegd. Zij benadrukken in deze dat blijkt dat zij zichzelf hebben proberen beschermen, doch zonder resultaat. Verzoekers sluiten hun betoog af met een theoretische uiteenzetting inzake de objectieve en de subjectieve component van het concept gegronde vrees voor vervolging en hun bewering dat hun persoonlijke vrees gebaseerd is op een objectieve context (zie *supra*) en dat het subjectieve element en hun persoonlijke achtergrond niet in aanmerking wordt genomen bij de beoordeling van hun beschermingsverzoeken.

2.1.3. Op basis van hetgeen voorafgaat, vragen verzoekers de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) in hoofdorde om de bestreden beslissingen te hervormen en hen de vluchtelingenstatus toe te kennen, in ondergeschikte orde om de bestreden beslissingen te hervormen en hen de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen en in uiterst ondergeschikte orde om de bestreden beslissingen te vernietigen en het dossier naar het commissariaat-generaal terug te sturen voor bijkomend onderzoek.

2.2. Stukken

2.2.1. Verzoekers voegen ter staving van hun betoog, benevens de in het verzoekschrift aangehaalde en geciteerde informatie, geen bijkomende stukken bij het voorliggende verzoekschrift.

2.2.2. De verwerende partij maakt, overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, op 16 april 2025 aan de Raad een aanvullende nota over, waarin zij verwijst naar algemene informatie, waaronder de COI Focus "*Colombia: veiligheidssituatie*" van 10 april 2025, en er de weblink van vermeldt.

2.3. Beoordeling van het beroep

2.3.1. Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissingen zijn gesteund en de kritiek van verzoekers daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om "*een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie*" te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1, van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc*-onderzoek van zowel de juridische als de feitelijke gronden, zoals deze voortvloeien uit artikel 46, punt 3, van de richtlijn 2013/32/EU.

2.3.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU, en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen moeten worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, eerste lid, van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die beperkt is tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast moeten deze instanties ervoor zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen

aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit, alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

2.3.3. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming van verzoekers in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en aangeeft om welke redenen verzoekers al dan niet voldoen aan de criteria, zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Gelet op het devolutieve karakter van onderhavig beroep, dient hij daarbij, zo weze herhaald, niet noodzakelijk in te gaan op alle aangevoerde argumenten.

2.3.4. Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet een verzoekschrift op straffe van nietigheid *“een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen”*. Onder *“middel”* wordt begrepen *“een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing[en] overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing[en] wordt geschonden”* (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798).

Verzoekers preciseren niet op welke wijze de artikelen 48 en 48/2 van de Vreemdelingenwet, dewelke overigens op louter algemene wijze bepalen welke vreemdelingen als vluchteling dan wel als persoon die in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming kunnen worden erkend, zouden (kunnen) zijn geschonden. De schending van deze artikelen wordt bijgevolg niet dienstig aangevoerd.

Waar verzoekers de schending aanvoeren van artikel 1 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, merkt de Raad verder op dat deze wetsbepaling enkel het algemeen toepassingsgebied van de wet uiteen zet. Verzoekers duiden niet op welke wijze dit artikel geschonden zou (kunnen) zijn. Bijgevolg beroepen zij zich niet dienstig op de schending van deze bepaling.

2.3.5. In de mate dat verzoekers aanvoeren dat de artikelen 2 en 3 van het EVRM worden geschonden, stelt de Raad vast dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houden de bestreden beslissingen op zich geen verwijderingsmaatregel in.

2.3.6. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62, § 2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen

die het recht hem verschaft. De motieven die aan de bestreden beslissingen ten grondslag liggen, kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissingen worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekers deze motieven kennen en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpen. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en voeren zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissingen op motieven moeten steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissingen in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van de middelen zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.3.7. Verzoekers betwisten de bestreden beslissingen in het geheel niet waar terecht wordt gesteld dat in hun hoofde geen bijzondere procedurele noden konden worden vastgesteld, dat redelijkerwijze kan worden aangenomen dat hun rechten werden gerespecteerd en dat zij konden voldoen aan hun verplichtingen.

2.3.8. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

2.3.8.1. Verzoekers vrezen bij terugkeer naar hun land van herkomst, Colombia, te worden vervolgd door de personen die hen belaagden via berichten.

Blijkens de bestreden beslissingen hebben verzoekers geen gegronde vrees voor vervolging, zoals bedoeld in het Verdrag van Genève, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals begrepen in de definitie van subsidiaire bescherming, aannemelijk gemaakt. Vooreerst (i) oordeelt de commissaris-generaal dat verzoekers' relaas, omwille van verschillende redenen, niet geloofwaardig is. Zo (a) zijn hun verklaringen inzake de brief die verzoekster ontving niet geloofwaardig. Ten eerste zijn hun verklaringen tegenstrijdig inzake het moment waarop zij deze brief ontving. Ten tweede zijn hun verklaringen tegenstrijdig over de mate waarin verzoeker deze brief onder ogen kreeg en ondermijnt het feit dat verzoeker zelf niks weet over de brief hoe dan ook de geloofwaardigheid van hun verklaringen. Ten slotte maakten verzoekers bij de Dienst Vreemdelingenzaken geen melding van deze brief die verzoekster ontving. Verder (b) doen verzoekers' gedragingen onherstelbaar afbreuk aan hun vermeende vrees voor vervolging. Enerzijds blijkt uit hun verklaringen dat zij, nadat zij Colombia hadden verlaten, eerst enkele tussenstops in Europa voor toeristische doeleinden deden en niet dringend op zoek gingen naar internationale bescherming. Anderzijds verbleef verzoeker na het vertrek van verzoekster nog twee maanden in Colombia bij zijn ouders, ondanks dat hij – in weerwil tot zijn verklaringen – de middelen moet hebben gehad om reeds eerder het land te verlaten. Vervolgens (c) wordt afbreuk gedaan aan de geloofwaardigheid van hun verklaringen door verschillende tegenstrijdigheden in de verklaringen die verzoeker aflegde bij de Dienst Vreemdelingenzaken en het commissariaat-generaal. Ten eerste is verzoeker tegenstrijdig over het aantal keer dat hij bedreigd werd. Ten tweede zijn verzoekers verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken over wanneer de bedreigingen begonnen tegenstrijdig met de verklaringen die hij hierover aflegde bij het commissariaat-generaal. Tot slot (d) merkt de commissaris-generaal ten overvloede op dat het uitermate vreemd is dat verzoekers enerzijds zouden vermoeden dat het een dichte kennis of verwant is die hen probeert af te persen, en dus geen bende of criminele organisatie, en anderzijds zouden denken dat er een dermate groot risico voor hun veiligheid uitgaat van deze persoon dat zij zich gedwongen voelen hun land van herkomst te ontvluchten. Bovendien (ii) kunnen de door verzoekers neergelegde documenten, omwille van de in de bestreden beslissingen vervatte redenen, aan de voorgaande vaststellingen niets wijzigen.

In de bestreden beslissingen wordt op omstandige wijze gemotiveerd aangaande bovenvermelde vaststellingen. De Raad stelt vast dat verzoekers er in het voorliggende verzoekschrift niet in slagen om voormelde motieven van de bestreden beslissingen te verklaren of te weerleggen. Verzoekers beperken zich tot het uitdrukkelijk volharden in hun relaas en vervolgingsvrees, het herhalen van een aantal eerder afgelegde verklaringen, het uiten van blote beweringen en het tegenspreken van de bevindingen van de commissaris-generaal, waarmee zij echter deze bevindingen niet weerleggen of ontkrachten en een beweerde vrees voor vervolging niet aannemelijk maken.

2.3.8.2. Na grondige lezing van het dossier besluit de Raad, in navolging van de commissaris-generaal, dat verzoekers niet aannemelijk maken dat zij hun land van herkomst zijn ontvlucht of dat zij er niet naar zouden kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin.

2.3.8.3. In eerste instantie treedt de Raad de commissaris-generaal bij dat niet het minste geloof kan worden gehecht aan verzoekers' vermeende problemen.

2.3.8.3.1. Vooreerst stelt de Raad, in navolging van de verwerende partij, verschillende tegenstrijdigheden vast in de verklaringen die verzoekers opeenvolgend en onderling doorheen de administratieve procedure van hun beschermingsverzoeken aflegden. De bestreden beslissingen luiden in dit verband terecht als volgt:

“Vooreerst moeten enkele opmerkingen worden gemaakt bij wat u en uw partner verklaren in verband met de brief die I. M. bij haar thuis zou ontvangen hebben vanwege jullie belagers. Volgende vaststellingen hieromtrent doen afbreuk aan de geloofwaardigheid van jullie relaas en jullie vermeende vrees:

- Er is een sterke tegenstrijdigheid tussen uw eigen verklaringen en die van uw partner wat betreft het moment dat zij de brief ontving. Zelf zegt u namelijk initieel meermaals dat I. M. de brief eind oktober of in november 2023 ontving (notities persoonlijk onderhoud CGVS W. G. d.d. 24 september 2024, p. 10, 13), terwijl zij zelf duidelijk verklaart dat dit in augustus 2023 was, waaraan ze toevoegt dat alles redelijk snel is gebeurd nadat u diezelfde maand voor het eerst berichten ontving (notities persoonlijk onderhoud CGVS I. M. d.d. 24 september 2024, p. 9). Dit is dus een aanzienlijk verschil tussen jullie verklaringen.

- Gewezen op bovenstaande tegenstrijdigheid, zegt u dat u slecht bent met data en dat het kan zijn dat u verkeerd bent. U voegt daaraan toe dat J. eind oktober 2023 terugkeerde uit de VS en dat I. M. dus de brief moet ontvangen hebben in oktober of september (CGVS, p. 17). Het is echter bevreemdend dat u eerst meermaals duidelijk aangeeft dat I. M. de brief eind oktober of in november ontving, en daarna dus verklaart dat het in september zou kunnen geweest zijn. Gezien het belang van deze gebeurtenis in het kader van uw vertrek uit Colombia, samen met het feit dat uw aangepaste verklaring toch aanzienlijk verschilt van uw initiële verklaring, kan dit niet overtuigen. Hoe dan ook vallen geen van uw verklaringen enigszins te verenigen met die van I. M., aangezien zij, eveneens gewezen op bovenstaande tegenstrijdigheid, nogmaals uitdrukkelijk bevestigt dat alles in augustus is gebeurd (CGVS I. M., p. 12).

- Verder zijn jullie verklaringen over de brieven strijdig. Wanneer u uitdrukkelijk gevraagd wordt om meer te vertellen over de brief die I. M. ontving, antwoordt u dat zij een heel nerveus en impulsief persoon is en dat ze, nadat u haar vroeg wat er in de brief stond, enkel zei dat ze de brief wilde verbranden of weggooien en hem vervolgens daadwerkelijk weggooide (CGVS, p. 16). I. M. zelf geeft tijdens haar persoonlijk onderhoud aan dat zij in de brief persoonlijk werd bedreigd door jullie belagers (CGVS I. M., p. 9, 10). Zij verklaart initieel dat ze de brief aan u heeft getoond nadat ze hem had ontvangen, maar dat zij niet weet hoe u daarop hebt geantwoord en dat ze zelfs denkt dat u er niet op heeft geantwoord (CGVS I. M., p. 9-10). Later in haar persoonlijk onderhoud verklaart zij echter, in tegenstelling tot wat ze daarvoor zei, dat ze de brief niet aan u heeft getoond en u enkel gezegd heeft dat ze een dreigbrief had ontvangen (CGVS I. M., p. 12). Hoe het ook zij; het feit dat u zelf niks over de inhoud van de brief weet te vertellen tijdens uw persoonlijk onderhoud - terwijl de brief een belangrijk element in jullie vluchtrelaas vormt - ondermijnt de geloofwaardigheid van jullie vluchtrelaas. Er zou immers van u en uw partner mogen worden verwacht dat jullie elkaar over dergelijke belangrijke elementen grondig informeren vooraleer te beslissen Colombia te ontvluchten.

- Ten slotte dient omtrent deze brief die I. M. zou ontvangen hebben te worden vastgesteld dat noch u, noch uw partner tijdens jullie eerste interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) deze brief vermeld heeft (Vragenlijst CGVS ingevuld bij de DVZ d.d. 8 april 2024, W. G., vraag 5; Vragenlijst CGVS ingevuld bij de DVZ d.d. 8 april 2024, I. M., vraag 5). Zelf vermeldt u enkel dat er een papier werd achtergelaten op de plaats waar u werkte, maar dus niet dat I. M. een brief ontving. Gewezen op het feit dat jullie nalieten deze brief te vermelden bij de DVZ, verklaart u louter dat dat iets is wat uw partner moet zeggen en dat dat een snel gehoor was waar u niet dieper op uw problemen kon ingaan (CGVS, p. 17-18). Uw partner reageert hierop slechts dat zij dat niet meer goed weet (CGVS I. M., p. 12). Geen van jullie beide kan wat dit betreft overtuigen, omwille van het belang van deze brief als element in jullie vluchtrelaas zoals verteld op het CGVS.

[...]

Vervolgens moet ook op enkele duidelijke onverenigbaarheden worden gewezen tussen uw verklaringen op uw eerste interview bij de DVZ en uw persoonlijk onderhoud op het CGVS. Deze onverenigbaarheden doen opnieuw afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw relaas en uw vermeende vrees:

- Bij de DVZ gaf u op de vraag “Hoeveel keer werd u in totaal bedreigd?” als antwoord: “Twee keer” (Vragenlijst CGVS ingevuld bij de DVZ d.d. 8 april 2024, W. G., vraag 5). Op het CGVS antwoordt u op diezelfde vraag, na hardop na te denken: “Vijf keer” (CGVS, p. 14). Dit is een opmerkelijke tegenstrijdigheid.

- Bij de DVZ verklaarde u, gevraagd wanneer de bedreigingen begonnen zijn, dat dit rond april 2023 was (Vragenlijst CGVS ingevuld bij de DVZ d.d. 8 april 2024, W. G., vraag 5). Tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS daarentegen, verklaart u duidelijk dat dit in augustus was (CGVS, p. 10, 13). Dit is een aanzienlijk verschil. Gewezen op deze tegenstrijdigheid, verwijst u naar een schermafbeelding waaruit u kon afleiden dat de bedreigingen in augustus begonnen. U verklaart dat u voor uw interview bij de DVZ niet wist dat u die schermafbeelding nog had staan (CGVS, p. 17). Dit kan echter niet overtuigen. Ook zonder de schermafbeelding mag redelijkerwijs van u worden verwacht dat u bij benadering kan aangeven wanneer de

bedreigingen begonnen. Toen u uw verklaringen bij de DVZ aflegde in april 2024, was augustus 2023 immers nog niet heel lang voordien. Het is vreemd dat u toen zou stellen dat de bedreigingen een jaar voordien kwamen – april 2023 - als het eigenlijk een stuk recenter was."

Deze overwegingen zijn pertinent en draagkrachtig en vinden allen steun in het administratief dossier.

Verzoekers kunnen niet worden gevolgd waar zij in het verzoekschrift opperen dat de tegenstrijdigheden tussen hun verklaringen in verband met de door verzoekster ontvangen dreigbrief kunnen worden verklaard door *"een misverstand van de feiten"*.

In het verzoekschrift betogen verzoekers in dit verband dat verzoeker verklaarde dat hij voor het eerst bedreigd werd in augustus 2023 en dat verzoekster op haar beurt pas enkele maanden later een dreigbrief ontving. De Raad stelt vast dat dit geen weerslag vindt in het administratief dossier. Verzoeker verklaarde bij de Dienst Vreemdelingenzaken dat de bedreigingen begonnen rond april 2023 (administratief dossier, *"vragenlijst CGVS"* verzoeker, vraag 3.5), terwijl hij nadien bij het commissariaat-generaal verklaarde dat de bedreigingen begonnen in augustus 2023 (administratief dossier, notities persoonlijk onderhoud verzoeker, p. 10, 13). Het louter volharden in één versie van de door hem afgelegde verklaringen vermag geenszins afbreuk te doen aan de pertinent vastgestelde tegenstrijdigheid in verband met het startpunt van de bedreigingen. Verder stelt de Raad vast dat verzoeker uitdrukkelijk tijdens zijn persoonlijk onderhoud verklaarde dat verzoekster de brief ontving eind oktober of november 2023 (*ibid.*, p. 17), en dus niet dat zij de brief ontving enkele maanden nadat hij zijn eerste bedreiging ontving. De door hem bij het commissariaat-generaal afgelegde verklaring valt wel degelijk niet te rijmen met de verklaring die verzoekster aldaar aflegde, meer bepaald dat zij de brief ontving in augustus 2023 (administratief dossier, notities persoonlijk onderhoud verzoekster, p. 9).

Wat betreft verzoekers' verklaringen over de mate waarin verzoeker deze brief onder ogen kreeg, stellen verzoekers in het verzoekschrift dat verzoekster haar verklaring, dat zij de brief aan verzoeker had getoond, onmiddellijk corrigeerde door te stellen dat zij dit niet deed. Te dezen stelt de Raad vast dat dit geenszins weerslag vindt in het administratief dossier. Uit de notities van het persoonlijk onderhoud van verzoekster blijkt dat zij eerst verklaarde dat zij verzoeker de brief toonde en pas enige tijd later, zonder te verduidelijken dat dit om een correctie ging op haar eerdere verklaringen, verklaarde dat hij de brief niet te zien kreeg en zij hem enkel vertelde dat zij de brief kreeg (administratief dossier, notities persoonlijk onderhoud verzoekster, p. 9-10, 12). Deze verklaringen van verzoekster zijn onderling tegenstrijdig en, voor wat betreft de eerste versie, eveneens tegenstrijdig met de verklaring van verzoeker dat hij de brief niet zag en dat verzoeker, toen hij vroeg naar de inhoud van de brief, van verzoekster enkel te horen kreeg dat zij de brief ging weggooien (administratief dossier, notities persoonlijk onderhoud verzoeker, p. 16). Met het gestelde in het verzoekschrift dat verzoekster de brief niet aan verzoeker toonde, doch enkel de inhoud ervan mondeling besprak, komen verzoekers met nog een nieuwe versie van de feiten op de proppen die niet overeenstemt met de verklaring van verzoekster dat zij enkel vertelde dat zij de brief kreeg en de verklaring van verzoeker dat verzoekster enkel zei dat ze de brief ging weggooien. Dit betoog vermag voormelde tegenstrijdigheden geenszins te verschonen en draagt juist bij aan de ongeloofwaardigheid van deze verklaringen. Voormeld betoog doet bovendien al helemaal geen afbreuk aan het feit dat, los van deze tegenstrijdigheden, hoe dan ook kon verwacht worden dat verzoeker enige kennis had over de inhoud van deze brief.

Verder merkt de Raad op dat artikel 17, § 2, van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 als volgt luidt: *"Indien de ambtenaar tijdens het gehoor tegenstrijdigheden vaststelt in de verklaringen van de asielzoeker of vaststelt dat er relevante elementen ter staving van de asielaanvraag ontbreken, stelt hij de asielzoeker in de loop van het gehoor in de gelegenheid om hier uitleg over te geven"*. Dit artikel werd ingevoegd door artikel 11 van het koninklijk besluit van 27 juni 2018 tot wijziging van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. In het verslag aan de Koning bij dit koninklijk besluit wordt onder andere uitdrukkelijk gesteld dat alleen de tegenstrijdigheden die de ambtenaar tijdens het gehoor zelf vaststelt aan de asielzoeker dienen voorgelegd te worden zodat hij de kans krijgt zijn verklaringen te verduidelijken, dat het vaststellen van tegenstrijdigheden tijdens het gehoor zelf niet steeds mogelijk is en de ambtenaar daarom niet verplicht is om de asielzoeker op te roepen voor een nieuw gehoor ten einde hem te confronteren met tegenstrijdigheden die slechts later aan het licht zijn gekomen. Verder wordt gesteld dat de ambtenaar de asielzoeker eveneens in de gelegenheid dient te stellen om een bevredigende verklaring te geven omtrent het ontbreken van relevante elementen ter staving van zijn asielaanvraag. De ambtenaar draagt daarbij slechts de verplichting om de asielzoeker te confronteren met het gegeven dat er relevante elementen ontbreken, wanneer hij dit tijdens het gehoor vaststelt. Verder belet dit artikel de commissaris-generaal overigens niet om een beslissing te nemen op grond van een tegenstrijdigheid of op grond van de vaststelling dat een relevant element ter staving van de aanvraag ontbreekt en waarmee de asielzoeker niet geconfronteerd werd (Verslag aan de Koning, BS 11 juli 2018, p. 55418-55419), zoals *in casu*. Voorts wijst de Raad erop dat verzoekers zelf verantwoordelijk zijn voor de verklaringen die zij afleggen en dat het niet aan de *protection officer* toekomt om

een persoonlijk onderhoud te 'sturen', alsook dat geen enkele rechtsregel de commissaris-generaal ertoe verplicht om, zo dit al mogelijk zou zijn, verzoekers tijdens de persoonlijke onderhouds onmiddellijk te confronteren met ieder motief en/of iedere vaststelling die in de bestreden beslissingen wordt aangehaald. Bovendien hebben verzoekers door middel van de bestreden beslissingen kennis genomen van de verschillende vastgestelde tegenstrijdigheden en door het instellen van een beroep met volle rechtsmacht voor de Raad de mogelijkheid gehad om erop te reageren, hetgeen zij ook – tevergeefs – hebben gedaan, zodat het uiteindelijke doel van voormeld artikel 17, § 2, van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 werd bereikt.

Waar verzoekers voormelde tegenstrijdigheden in het verzoekschrift verder tevens lijken toe te schrijven aan trauma-gerelateerde geheugenproblemen, merkt de Raad op dat verzoekers nergens tijdens de administratieve procedure, met inbegrip van de vragenlijst '*Bijzondere procedurele noden*', melding maakten van het gegeven dat zij psychische problemen zouden hebben. De Raad stelt verder vast dat verzoekers geen enkel stavingstuk bijbrengen waaruit zou kunnen blijken dat zij psychologische problemen hadden ten tijde van hun procedure voor het krijgen van internationale bescherming in België. In dit verband stipt de Raad aan dat zij, noch de advocaat die hen bijstond enig bezwaar formuleerden tegen het plaatsvinden van de persoonlijke onderhouds bij het commissariaat-generaal, dat uit de notities van de persoonlijke onderhouds blijkt dat deze op normale wijze zijn geschied en dat hieruit geen problemen omwille van eventuele psychologische problemen kunnen worden afgeleid. Aldus kunnen zij zich niet verschuilen achter niet gestaafde trauma gerelateerde geheugenproblemen om de tegenstrijdigheden te verklaren, laat staan weerleggen.

Tot slot wijten verzoekers de tegenstrijdigheden tussen hun verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken en bij het commissariaat-generaal aan de omstandigheden waaronder interviews bij de Dienst Vreemdelingenzaken plaatsvinden.

Wat betreft het gegeven dat verzoekers gevraagd werden kort te zijn bij de Dienst Vreemdelingenzaken, wenst de Raad te onderstrepen dat, hoewel zij gevraagd werden om kort te zijn, hen ook gevraagd werd om alle feiten die hebben geleid tot hun vlucht uit hun land van herkomst uiteen te zetten. Tevens merkt de Raad op dat van een verzoeker om internationale bescherming, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn/haar verzoek om internationale bescherming op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zeker de elementen die de directe aanleiding vormen van zijn/haar vertrek of vlucht uit het land van herkomst. Hij/zij dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste interview, daar op hem/haar de verplichting rust om zijn/haar volledige medewerking te verlenen aan de procedure om internationale bescherming. Dat de procedure bij de Dienst Vreemdelingenzaken een andere finaliteit heeft en dat aldaar gevraagd wordt om het relaas kort samen te vatten, vormt in het geheel geen verklaring voor het feit dat verzoekers bij de Dienst Vreemdelingenzaken de brief die verzoekster ontving niet vermeldde en voor het feit dat verzoeker bij de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde dat hij twee keer werd bedreigd en dat de bedreigingen begonnen rond april 2023, terwijl hij bij het commissariaat-generaal verklaarde dat hij vijf keer werd bedreigd en dat de bedreigingen begonnen in augustus 2023. Dit betreffen namelijk kernelementen van hun relaas. Verwacht kon dan ook worden dat verzoekers spontaan en op coherente wijze melding zouden gemaakt hebben van deze gegevens. In deze voegt de Raad toe dat verzoekers, nadat hun verklaringen hen in het Spaans werden voorgelezen, de documenten waarin deze verklaringen werden genoteerd uitdrukkelijk voor akkoord ondertekenden. Zodoende hebben verzoekers uitdrukkelijk bevestigd dat de in het verslag opgenomen verklaringen juist zijn en met de werkelijkheid overeenstemmen. In weerwil tot wat verzoekers in het verzoekschrift voorhouden, maakten verzoekers bij het commissariaat-generaal verder ook geenszins spontaan en concreet melding van het feit dat zij fouten maakten of niet alles vertelden bij de Dienst Vreemdelingenzaken omdat zij aldaar kort moesten zijn, noch wanneer hen hiernaar gevraagd wordt bij aanvang van hun persoonlijke onderhouds, noch elders tijdens het verloop van deze persoonlijke onderhouds (administratief dossier, notities persoonlijk onderhoud verzoeker, p. 3 en notities persoonlijk onderhoud verzoekster, p. 3).

In zoverre verzoekers erop wijzen dat zij tijdens het afleggen van hun verklaringen en bij het invullen van de vragenlijst niet werden bijgestaan door een advocaat, merkt de Raad vooreerst op dat het verzoekers' taak is om hun verdediging op een alerte en diligente wijze te regelen en om zich, zo zij dit wensen, te verzekeren van de bijstand van een advocaat. Nergens uit het dossier blijkt dat verzoekers zouden hebben verzocht om bij de Dienst Vreemdelingenzaken te worden bijgestaan door een advocaat. Evenmin blijkt hieruit dat zij – al dan niet omwille van de afwezigheid van een advocaat – bezwaar zouden hebben geformuleerd tegen het plaatsvinden van het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken. Voorts lichten verzoekers niet toe hoe de afwezigheid van een advocaat tijdens het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken hen zou hebben verhinderd de kernelementen van hun persoonlijk relaas op zelfstandige en correcte wijze uiteen te zetten.

Waar verzoekers tot slot in het verzoekschrift stellen dat het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken wordt gehouden in een lawaaijige ruimte met soms meerdere mensen in een bureau, dat hen niet wordt

gewezen op het belang hun verklaringen na te lezen, op het belang aandachtig te zijn voor wat er in de vragenlijst staat en op het belang alle relevante aspecten van hun verzoek beknopt weer te geven, en dat verzoekers om internationale bescherming soms gedwongen worden om de vragenlijst te ondertekenen, zonder dat de antwoorden kunnen worden herlezen of worden voorgelezen door een tolk, beperken zij zich tot een algemene kritiek die zij niet op hun persoonlijke situatie betrekken, laat staan dat verzoekers zouden aantonen dat de door hem aangehaalde hypothetische problemen zich *in casu* daadwerkelijk hebben voorgedaan. Verder herhaalt de Raad dat verzoekers bij de Dienst Vreemdelingenzaken wel degelijk werd gevraagd om (kort) alle feiten die hebben geleid tot hun vlucht uit hun land van herkomst uiteen te zetten. Bovendien blijkt uit het administratief dossier dat hun antwoorden hen aldaar wel degelijk in het Spaans werden voorgelezen en dat zij deze documenten hierna uitdrukkelijk voor akkoord ondertekenden. Tot slot merkt de Raad nog op dat verzoekers bij aanvang van hun persoonlijke onderhoud bij het commissariaat-generaal geenszins melding maakten van dergelijke problemen bij de Dienst Vreemdelingenzaken.

2.3.8.3.2. De Raad stelt verder vast dat verzoekers de overige terechte, pertinente overwegingen van de bestreden beslissingen, waarin wordt gesteld dat hun gedragingen onherstelbaar afbreuk doen aan hun vermeende vrees voor vervolging en waarin ten overvloede wordt gesteld dat het uitermate vreemd is dat zij enerzijds zouden vermoeden dat het een dichte kennis of verwant is die hen probeert af te persen, en dus geen bende of criminele organisatie, en anderzijds zouden denken dat er een dermate groot risico voor hun veiligheid uitgaat van deze persoon dat zij zich gedwongen voelen hun land van herkomst te ontvluchten, en die weergegeven worden onder (ii) b) en d) onder punt 2.3.8.1. van dit arrest, volledig ongemoeid laten, zodat deze bij gebrek aan enig concreet en dienstig verweer onverminderd overeind blijven en door de Raad tot de zijne worden gemaakt.

2.3.8.3.3. Waar verzoekers in het verzoekschrift menen dat er geen rekening werd gehouden met hun persoonlijke achtergrond, merkt de Raad op dat verzoekers niet de minste verduidelijking geven met welk element inzake hun persoonlijke achtergrond er geen rekening werd gehouden. In zoverre zij hier zouden doelen op hun vermeende psychologische problemen, verwijst de Raad naar hetgeen hierover hogervermeld werd geoordeeld en waaruit blijkt dat verzoekers deze psychologische problemen geenszins aannemelijk maken. Gelet op het voorgaande, is dit betoog geenszins ernstig.

2.3.8.3.4. Wat betreft de door verzoekers in hun verzoekschrift aangehaalde algemene informatie inzake de problematiek van gewapende groeperingen in Colombia en die volgens hen kan gezien worden als een bevestiging van de plausibiliteit en coherentie van hun verklaringen, onderstreept de Raad dat verzoekers tijdens hun persoonlijke onderhoud uitdrukkelijk en herhaaldelijk verklaarden dat zij vermoedden dat zij lastiggevallen werden door (één van) hun vrienden, kennissen of burens en dus niet door gewapende groeperingen (administratief dossier, notities persoonlijk onderhoud verzoeker, p. 10, 14 en notities persoonlijk onderhoud verzoekster, p. 9). In die zin vindt hun bewering in het verzoekschrift dat zij problemen kennen met gewapende bendes geen weerslag in het administratief dossier. Tevens is de algemene informatie inzake deze bendes niet relevant. Hoe dan ook stipt de Raad aan dat verzoekers er met deze informatie geenszins in slagen een vrees voor vervolging aannemelijk te maken, hetgeen *in concreto* dient te worden aangetoond. Te dezen merkt de Raad op dat deze algemene informatie geen afbreuk vermag te doen aan voormelde pertinente vaststellingen inzake de individuele situatie van verzoekers.

2.3.8.3.5. Volledigheidshalve merkt de Raad op dat, in tegenstelling tot wat verzoekers in het verzoekschrift beweren, de door hen voorgehouden problemen geenszins worden geminimaliseerd. Omwille van de voormelde redenen kan aan deze problemen in hun geheel evenwel niet het minste geloof worden gehecht.

2.3.8.4. Vervolgens merkt de Raad op dat, gelet op het feit dat geen geloof kan worden gehecht aan de vermeende problemen van verzoekers in Colombia, de vraag naar het voorhanden zijn van nationale bescherming in hun land van herkomst, alsook inzake het voorhanden zijn van een intern vluchtalternatief, zoals omschreven in artikel 48/5, § 2, en § 3, van de Vreemdelingenwet zich niet stelt.

2.3.8.5. Wat betreft de door verzoekers tijdens de administratieve procedure neergelegde documenten, merkt de Raad op dat deze geen afbreuk doen aan de voorgaande vaststellingen. In tegenstelling tot wat verzoekers in het verzoekschrift voorhouden, zijn er wel degelijk pertinente redenen om deze documenten niet aan te merken als bewijs van de door hen voorgehouden problemen. Deze redenen worden in de bestreden beslissingen als volgt weergegeven:

“Jullie paspoorten tonen louter jullie identiteit aan, dewelke het CGVS niet in twijfel trekt.

- *Wat betreft de screenshots van de Whatsapp- en Facebookberichten moet worden opgemerkt dat u tijdens uw persoonlijk onderhoud verklaart dat u slechts één dergelijke foto heeft bewaard en de rest heeft verwijderd omdat u niet had gedacht dat u ze opnieuw nodig zou hebben (CGVS, p. 12). Ook uw partner*

verklaart dat ze de berichten die ze kreeg heeft verwijderd (CGVS I. M., p. 8). In het licht van deze verklaringen is het bevreemdend dat jullie na jullie persoonlijk onderhoud toch een reeks van meer dan twintig screenshots van de berichten die jullie zouden gekregen hebben neerleggen, om jullie relaas te ondersteunen. Daarnaast is het voor het CGVS onmogelijk om met zekerheid te bepalen wie de werkelijke afzender van de berichten was, naar wie ze verstuurd zijn en in welke context ze verstuurd zijn. Hoe dan ook kan het CGVS slechts waarde toekennen aan dergelijk bewijsmateriaal in de mate dat het kadert binnen een aannemelijk en overtuigend vluchtrelaas, waar in jullie geval geen sprake van is omwille van bovenstaande vaststellingen.

- Ook aan de documenten met betrekking tot de klacht die u neerlegde bij de Fiscalia kan het CGVS weinig waarde hechten. De klacht is immers louter gebaseerd op uw eigen verklaringen en vormt niet het voorwerp van een politieel of gerechtelijk onderzoek. U geeft immers zelf ook aan dat er nooit een onderzoek kwam (CGVS, p. 10-11, 14). Bovendien dient te worden opgemerkt dat u in uw verklaringen aan de Fiscalia die in de documenten te lezen zijn, niet schetst dat u en uw nabije omgeving bedreigd werden, maar enkel dat u werd afgeperst met vermeende foto's waarop te zien zou zijn dat u J. bedroog. U vermeldt in deze verklaringen ook opnieuw geen brief die I. M. zou ontvangen hebben (zie vertaling documenten). Deze verklaringen liggen dus niet in lijn met uw verklaringen op het CGVS en doen bijgevolg verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw relaas, alsook aan de waarde van deze documenten. Bovendien is het opmerkelijk dat u, afgaande op dit document, minstens beschikte over twee telefoonnummers en een account op sociale media waarmee u zou zijn afgeperst, maar dat u die klaarblijkelijk niet met de politie deelde toen u deze klacht registreerde want die worden nergens vermeld."

Verzoekers laten deze overwegingen, die pertinent en draagkrachtig zijn en steun vinden in het administratief dossier, volledig onverlet, zodat ze bij gebrek aan enig dienstig en concreet verweer, onverminderd overeind blijven en door de Raad tot de zijne worden gemaakt.

2.3.8.6. Het geheel aan documenten, objectieve landeninformatie en de verklaringen van verzoekers in acht genomen en bezien in hun onderlinge samenhang, acht de Raad het geheel aan de voormelde bevindingen voldoende determinerend om te besluiten dat verzoekers geen gegronde vrees voor vervolging in de vluchtelingenrechtelijke zin aannemelijk maken.

Daarmee is dan ook komen vast te staan dat de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet niet zijn voldaan en dat bijgevolg het voordeel van de twijfel niet kan worden verleend aan verzoekers.

Een schending van artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet wordt evenmin vastgesteld. Verzoekers maken immers op generlei wijze aannemelijk dat hun verzoeken om internationale bescherming niet op een individuele, objectieve en onpartijdige wijze werden beoordeeld, rekening houdende met alle elementen van de zaken, of dat de bestreden beslissingen geen rekening zouden hebben gehouden met enig relevant feit of gegeven dat voorgaande vaststellingen in een ander daglicht zou kunnen stellen.

2.3.8.7. In acht genomen hetgeen voorafgaat kan in hoofde van verzoekers geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, in aanmerking worden genomen.

2.3.9. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

2.3.9.1. Met betrekking tot de ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat verzoekers geen concrete elementen aanbrengen op basis waarvan het bestaan van een reëel risico op de doodstraf of executie in hun hoofde kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat zij dergelijk risico lopen in Colombia.

2.3.9.2. In zoverre verzoekers zich met betrekking tot de ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet, beroepen op dezelfde motieven als deze aangehaald ter staving van hun vrees voor vervolging, kan de Raad volstaan met te verwijzen naar de hoger gedane vaststellingen daarover.

Voorts wordt vastgesteld dat verzoekers geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantonen waaruit blijkt dat zij een reëel risico lopen op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing omdat zij specifiek worden geviséerd. Verzoekers maken geen gewag van andere persoonlijke problemen die zij voor hun vertrek in Colombia zouden hebben gekend.

2.3.9.3. De Raad wijst erop dat overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet de status van subsidiaire bescherming wordt toegekend aan een verzoeker, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer

hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een *“ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”*.

Hieruit volgt dat enkel wanneer een situatie wordt gekenmerkt door het bestaan van een gewapend conflict én de aanwezigheid van willekeurig geweld, er toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet (zie HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Diakité, pt. 30; HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 43).

Op basis van de meest recente landeninformatie, met name UNHCR *“International Protection Considerations with Regard to People Fleeing Colombia”* van augustus 2023, EUAA *“Colombia Country Focus”* van december 2022 en de COI Focus *“Colombia, veiligheidssituatie”* van 9 januari 2025, wordt in de aanvullende nota van 16 april 2025 het volgende uiteengezet door de verwerende partij over de veiligheidssituatie in Colombia:

“In Colombia vond de afgelopen vijf decennia een gewapend conflict plaats tussen de Colombiaanse autoriteiten en verschillende rebellengroeperingen, met als belangrijkste de FARC en het ELN. Evenzeer verschenen paramilitaire groepen op het toneel. Vanaf de jaren ‘2000 konden de rebellen geleidelijk aan worden verdreven naar de periferie van het land en vond een ontwapening van de paramilitairen plaats. Er werd bovendien op 30 november 2016 een historisch vredesakkoord ondertekend tussen de FARC en de Colombiaanse regering. Het merendeel van de FARC-strijders legde de wapens neer en kon zich geleidelijk aan re-integreren in de maatschappij.

Hoewel in de nasleep van het vredesakkoord een spectaculaire daling van het aantal burgerslachtoffers werd opgetekend, waren er op andere vlakken tekortkomingen. Zo ontstond er na de demobilisatie van de FARC een machtsvacuüm waardoor andere groeperingen voormalige FARC-gebieden konden inpalmen. Het gaat in dezer om het ELN, dissidenten van de FARC, neo-paramilitairen en ook georganiseerde misdaadbendes. Deze groeperingen raakten mettertijd meer en meer versnipperd en zijn ook onderling beginnen strijden om meer territoriale controle, een dynamiek die overigens nog versterkt werd door de coronapandemie. Hun handelswijze lijkt steeds meer gedreven door puur economisch gewin uit illegale activiteiten, eerder dan de ideologische drijfveren van weleer. Dit alles zorgde voor een stijging van de geweldscijfers vanaf 2020.

Sinds het aantreden van president Petro heeft de Colombiaanse regering voorgenomen om onderhandelingen te starten met acht verschillende soorten gewapende groepen. Deze werden eind 2022 aangevat en hebben als doel gelijktijdige wapenstilstanden te bekomen en, op langere termijn, voor een permanente ontwapening en verbetering van de veiligheidssituatie te zorgen. Het plan, dat bekend staat als Paz Total (Totale Vrede), kende tot nu toe een erg grillig verloop. Er werd onder meer een staakt-het-vuren met het ELN bekomen tussen augustus 2023 en augustus 2024, maar dit werd niet verlengd en een tweede poging hiertoe mislukte. Met de EMC en de SM (twee belangrijke dissidenten van het FARC-EP) werd tevens een staakt-het-vuren bereikt dat nadien is afgesprongen. Doorheen 2024 kenden al deze groeperingen bovendien afsplitsingen binnen hun eigen rangen, die op hun beurt wel verder onderhandelden met de regering. Voor het overige werden onder Paz Total ook onderhandelingen gevoerd met stedelijke bendes, die een wisselend succes kenden. Met de Clan del Golfo, de grootste neo-paramilitaire groep in Colombia, voerde de regering vooralsnog geen vredesgesprekken al werd een eerste aanzet hiertoe wel gegeven.

Zowel uit de EUAA Colombia Country Focus van december 2022 (beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_12_EUAA_COI_Report_Colombia_Country_focus.pdf), de UNHCR International Protection Considerations with Regard to People Fleeing Colombia van augustus 2023 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/64cb691c4.html>) als de COI Focus Colombia: veiligheidssituatie van 10 april 2025 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_colombia_veiligheidssituatie_20250410.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt duidelijk dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld in Colombia regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren de veiligheidssituatie in Colombia. De landeninformatie wijst eveneens uit dat het Paz Total-plan een wisselende impact heeft gehad.

Allereerst is het aantal confrontaties tussen de regeringstroepen en de gewapende groepen aanzienlijk gedaald. Sinds het afspringen van enkele staakt-het-vurens eind 2024 zijn dergelijke confrontaties echter weer gestegen. Wat betreft het aantal vijandelijkheden tussen gewapende groepen onderling, wordt over het algemeen een stijging vastgesteld. Aan de grondslag hiervan liggen de vele interne splitsingen alsook de concurrentiële belangen in illegale economieën. Deze verschillende gewapende conflicten concentreren zich op het platteland en in afgelegen rurale gebieden. Het gaat om een aantal specifieke departementen, met name Antioquia, Arauca, zuidelijk Bolívar, Caquetá, Cauca, Chocó, zuidelijk Córdoba, Guaviare, Magdalena Medio, Meta, Nariño, Norte de Santander, Putumayo, Tolima en de Pacifische regio Valle del Cauca. Een recent voorbeeld van het geweld in deze zin, zijn de aanvallen van het ELN binnen de regio Catatumbo

(Norte de Santander) in januari 2025. Het bestaan van gewapend conflict in bovenstaande departementen brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade ten gevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee. De geconsulteerde bronnen spreken van een beperkt aantal burgerslachtoffers ten gevolge van willekeurig geweld.

Uit de voornoemde landeninformatie blijkt tevens dat het merendeel van de gewapende groepen hun grondgebied heeft kunnen uitbreiden. Het gaat opnieuw voornamelijk om plattelandszones in de hierboven vernoemde departementen en regio's. Daar waar een van de gewapende groepen een exclusieve invloed uitoefent, nemen zij bepaalde functies van de staat over en oefenen zij verregaande sociale controle uit. De plaatselijke bevolking wordt hierdoor blootgesteld aan geweld, afpersing, restricties van de bewegingsvrijheid, gedwongen rekrutering, confinement en illegale activiteiten. Er vinden ook gewelddadige incidenten plaats zoals doelgerichte moorden, bedreigingen, ontvoeringen en verdwijningen, het gebruik van landmijnen en bloedbaden (massacres). Specifieke profielen die hierbij geïdентificeerd worden zijn sociale leiders, mensenrechtenactivisten en gedemobiliseerde FARC-strijders. Uit de geraadpleegde bronnen blijkt evenwel dat de deze toename van controle en het daarmee gepaard gaande geweld voornamelijk doelgericht is. Aldus heeft dit geen uitstaans met artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Hoewel een aantal stedelijke gebieden of gemeentelijke hoofdsteden van bovenstaande departementen beïnvloed worden door bovengenoemd geweld, blijkt uit de beschikbare informatie niet dat er in de (groot)steden en overige regio's van Colombia sprake is van een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, §2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Het geweld aldaar wordt voornamelijk gepleegd in het kader van illegale praktijken en criminele (economische) activiteiten, waaronder interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, ontvoeringen, drugshandel en afpersingen. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat ook de slachtoffers van dit type geweld geïdентificeerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Colombia is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Het CGVS erkent dat de situatie in Colombia problematisch is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie van de verzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. De Commissarisgeneraal beschikt echter over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na een grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Colombia een reëel risico lopen om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Verzoekende partij bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken."

Het is niet betwist dat er in Colombia een gewapend conflict is. Dit gewapend conflict spreidt zich echter niet uit over het hele land, maar concentreert zich op het platteland van een aantal geografische gebieden. Er moet dus een onderscheid worden gemaakt tussen het platteland en de (groot)steden. Bij de beoordeling van de nood aan bescherming van een burger dient de focus te worden gericht op de regio waar de verzoeker leeft (of de regio van bestemming) en op de beoordeling of deze persoon in deze regio of op de route daarheen een risico loopt in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet. Verzoekers brengen geen landeninformatie bij die hierover anders doet besluiten. De in het verzoekschrift geciteerde landeninformatie dateert van voor of ligt in lijn met de geciteerde bronnen waarop bovenstaande analyse is gebaseerd en is bijgevolg niet van aard om deze analyse om te buigen.

Gelet op hun verklaringen over hun herkomst in Colombia en de bovenstaande vaststellingen waaruit blijkt dat de door hen aangehaalde problemen in Colombia niet geloofwaardig zijn, moet de veiligheidssituatie in het departement Norte de Santander, verzoekers' regio van herkomst, worden beoordeeld. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat in de rurale gebieden van dit departement sprake is van een gewapend conflict, maar dat het ermee gepaard gaande geweld voornamelijk doelgericht van aard is. In de mate dat er sprake is van willekeurig geweld in dit departement blijkt niet dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Norte de Santander een reëel risico lopen om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet. Verzoekers brengen geen informatie bij waaruit het tegendeel zou kunnen blijken. Het bestaan van een gewapend conflict in dit departement brengt niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade ten gevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee. De geconsulteerde bronnen spreken van een beperkt aantal burgerslachtoffers ten gevolge van willekeurig geweld in deze regio. Verzoekers, die tot hun vertrek in de stad Cucuta verbleven, tonen evenmin aan dat zij specifiek zouden worden geraakt om redenen die te maken hebben met hun persoonlijke omstandigheden.

Bijgevolg maken verzoekers niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij en hun kinderen een reëel risico lopen om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

2.3.9.4. Verzoekers tonen gelet op het voormelde niet aan dat in hun hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar Colombia een reëel risico zouden lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

2.3.10. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kunnen verzoekers niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoekers tonen evenmin aan dat zij in aanmerking komen voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.11. Waar verzoekers in hun verzoekschrift verwijzen naar artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet, wijst de Raad erop dat hierin wordt gesteld dat er een duidelijke aanwijzing is dat de vrees voor vervolging gegrond is en het risico op ernstige schade reëel is indien de verzoeker om internationale bescherming in het verleden reeds werd vervolgd, of reeds ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of met dergelijke schade. Gelet op bovenstaande vaststellingen is er *in casu* echter geen sprake van een eerdere vervolging of ernstige schade in de zin van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet. Verzoekers' verwijzing ter zake is dan ook niet dienstig.

2.3.12. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekers bij het commissariaat-generaal uitvoerig werden gehoord. Tijdens deze persoonlijke onderhouds gesprekken kregen zij de mogelijkheid hun vluchtmotieven uiteen te zetten en hun argumenten kracht bij te zetten, konden zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en hebben zij zich laten bijstaan door hun advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Spaans machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissingen heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoekers en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan, kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.3.13. Evenmin kan de schending van het redelijkheidsbeginsel worden volgehouden aangezien de bestreden beslissingen geenszins in kennelijke wanverhouding staan tot de motieven waarop zij zijn gebaseerd. Deze motieven zijn deugdelijk en vinden steun in het administratief dossier.

2.3.14. Uit het voorgaande blijkt dat verzoekers niet aannemelijk maken dat de commissaris-generaal op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissingen is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

2.3.15. Waar verzoekers in uiterst ondergeschikte orde vragen om de bestreden beslissingen te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om beslissingen van de commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen, vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, tonen verzoekers echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissingen die door de Raad niet kan worden hersteld, noch tonen zij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming in de voorliggende zaken zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partijen worden niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig mei tweeduizend vijftientig door:

V. SERBRUYNS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

V. SERBRUYNS